

A photograph of a bed with a brass headboard and white linens against a blue wall. The bed is made with two white pillows and a white sheet. The headboard is made of brass with a curved top and decorative finials. The wall behind the bed is a light blue color with a subtle pattern.

Vier vrienden. Twee stellen.
Eén zwakke schakel...

ROMAN

Vierspel

Jane Fallon

Jane Fallon

Vierspel

De Fontein

I

DIT KAN NIET WAAR ZIJN.
'Ik meen het serieus,' zegt Alex, alleen heeft hij een flinke slok op, dus het klinkt eerder als: 'Nee, sjerieusj,' waardoor ik bijna in de lach schiet. Maar dan herinner ik me het verschrikkelijke melodrama waarin ik op de een of andere manier een rol schijn te spelen.

'Je bent dronken,' zeg ik, en ik sta op van de bank voor wat meer fysieke afstand tussen ons. 'Ik zou maar eens naar bed gaan.'

Alex komt overeind en doet een stap mijn kant op. 'Dat ik nou toevallig een paar borrels opheb wil nog niet zeggen dat ik niet meen wat ik zeg. Het wil alleen zeggen dat ik eindelijk de moed heb om het te zeggen. Ik hou van je, Rebecca, altijd al.'

O god. Daar gaan we weer. Nu hij dat zegt, voel ik iets in mijn maag, en niet in de zin van wat-heb-ik-hier-naar-verlangd. Eerder in de zin van: ik ga over mijn nek door de combinatie van de wijn en het idee dat Alex dit soort teksten uitslaat. Daniel, mijn echtgenoot, ligt overigens boven in onze slaapkamer te slapen. En waarom ook niet? Het is een uur 's nachts en hij heeft nooit enige reden tot bezorgdheid gehad als hij Alex en mij samen achterliet. Tot nu dus. Ineens word ik laaiend op Alex. Het is al erg genoeg dat hij dit überhaupt durft te beweren, maar dan ook nog met Daniel – bij uitstek het bewijs dat ik niet op de markt ben – die boven onze hoofden ligt te slapen! Die lieve, grappige Dan die altijd zo verschrikkelijk loyaal is aan ons allebei. Ik besluit dat ik ter plekke een eind aan dit gesprek wil maken.

'Alex, doe niet zo idioot. Het is laat en we zijn dronken en je weet niet wat je zegt. Ga nou maar naar bed, ja?'

Alex leunt voorover en legt zijn hand op mijn arm. Ik schud hem van me af. 'Ga nou niet beweren dat jij dat niet ook zo voelt,' zegt

hij, en heel even denk ik: Is dit soms mijn schuld? Heb ik hem dan aanleiding gegeven om dit te geloven? Heb ik op een avond misschien zijn blik gevangen en te lang vastgehouden omdat ik een paar glazen te veel gedronken had? En dan weet ik: nee, absoluut niet, want in de vierentwintig jaar van onze vriendschap heb ik Alex nog nooit anders gezien dan als vriend. Flirten met hem zou net zoïets zijn als flirten met mijn broer. Het is letterlijk nog nooit bij me opgekomen.

Ik zou hem eigenlijk heel voorzichtig moeten afwimpelen. Hij heeft de laatste tijd al zoveel voor zijn kiezen gehad – weliswaar allemaal door zijn eigen schuld, maar toch – en het is duidelijk dat hij aan het doordraaien is, maar ik ben kwaad op hem. Hoe durft hij iets in onze relatie te zien wat er echt helemaal niet is? Hoe durft hij zo ontrouw aan Dan te zijn?

‘Absoluut niet,’ zeg ik, net iets te hard. ‘Jij bent mijn vriend, Alex. Ik ben niet verliefd op jou. Ik zou nooit... het idee alleen al...’

Oké, hou ik mezelf voor, hij snapt het wel. Maar ik kan niet meer stoppen. Ik wil hem straffen. ‘Ik word hier misselijk van. Ik bedoel, dat is toch ook echt... pervers. Godsamme, ik zou nooit...’

Alex kijkt alsof hij in één klap broodnuchter is. ‘Prima,’ zegt hij. ‘Ik hoor het al.’

Hij draait zich abrupt om en beent weg, en een paar tellen later hoor ik de voordeur dichtklappen. Heel even vraag ik me bezorgd af waar hij naartoe moet om een uur 's nachts, zonder jas. Die hangt nog steeds over de rugleuning van een van onze stoelen. Maar dan bedenk ik dat dat zijn probleem is. Hij is een volwassen vent. Hij kan prima voor zichzelf zorgen.

REBECA EN DANIEL, ALEX EN Isabel.
 Wij zijn altijd al met zijn vieren geweest, zo lang ik me kan herinneren. Tenminste, in elk geval sinds Daniel en Alex, die sinds hun twaalfde elkaars beste vriend zijn, in een advertentie vroegen om twee huisgenoten voor hun vervallen studentenhuus in Windsor, en ze eerst Isabel kozen, en toen mij, omdat ze dachten dat ze ons wel konden scoren, zoals Dan het kies uitdrukte. En ze scoorden ons ook, uiteindelijk, hoewel ik me nog tot de kerst staande heb weten te houden. Toen we eenmaal setjes hadden gevormd in twee van de vier kamers hebben we nog overwogen om er nog meer huisgenoten bij te halen – we waren student, we hadden het geld nodig – maar we vonden het te fijn met zijn viertjes. Het voelde als een gezin. En dat is twintig jaar zo gebleven.

Na onze studie huurden we appartementen in Londen, een paar straten bij elkaar vandaan. Toen volgden onze bruiloften en daarna, vlot achter elkaar, kwamen onze baby's.

Alle kerstdagen, verjaardagen en oudejaarsavonden waren we samen. We waren een eenheid. We hadden verder niemand nodig. Tot een paar maanden geleden, toen Alex ineens aankondigde dat hij ervan af wilde. Niet dat er een geweldig drama was – er was geen derde in het spel. Hij had alleen besloten dat hij niet meer bij haar wilde blijven. Hij voelde zich verstikt, zei hij. Alsof hij veel te lang op één plek had gezeten en hij de wijde wereld in moest om te zien wat die nog meer te bieden had. Hij had de meisjes – een tweeling van acht, Nicola en Natalie – bij Isabel gelaten en was ergens anders gaan wonen. Een huus dat toevallig voor hem klaarstond, een paar straten verder, zodat hij nog steeds gewoon bij hen langs kon. Hij wilde het graag beschaafd afhandelen, zei hij. Hij en Isabel zouden afspraken maken

over wanneer het hen beiden zou schikken wanneer Alex de meisjes had (hoewel hij Isabel had gesmeekt of hij langs mocht komen zo vaak als hij wilde, had Isabel, volkomen terecht, hem niet overal zijn zin in gegeven). Ze zouden vrienden blijven.

Maar zo liep het natuurlijk niet helemaal. Isabel was ingestort. Ze wilde niets liever dan getrouwd zijn. Nee, dat klinkt een beetje raar. Ik bedoel niet om het getrouwd-zijn, maar ze was wel zo'n vrouw die niet alleen een toestand maakte van haar bruiloft – zij verheugde zich oprecht op de komende veertig of vijftig jaar samen. Ze fantaseerde vroeger altijd over hun oude dag, met de kinderen en kleinkinderen. Dat ze dan samen jam gingen maken in een huis ergens in Zuid-Frankrijk, en dat de kinderen en vrienden en honden er een dolle boel van maakten met z'n allen.

En het is natuurlijk niet belangrijk – en Isabel was zich er waarschijnlijk niet eens van bewust – maar het straalde ook zo ontzettend af van haar en Alex. Allebei blond en gebruind en glimmend, als zo'n setje boven op een bruidstaart. Als je hen samen zag, dacht je: ja, logisch. En toen ze eenmaal verliefd werd op Alex, sloot ze onmiddellijk zijn familie in haar hart, die haar op hun beurt op handen droeg. Ze was de schoondochter waar elke moeder van droomt.

Ze had zich nooit afgevraagd of dit wel iets was voor de rest van haar leven. En Alex – tenminste, dat dacht ik altijd – kon zijn geluk niet op dat die beeldschone, warme, loyale vrouw hem had uitverkoren. Misschien bemoederde ze hem ietsje te veel, maar daar had hij evenveel schuld aan als zij. Ze vond het heerlijk om voor hem te zorgen en hij vond het heerlijk dat er voor hem werd gezorgd. Er was nooit enig teken aan de wand verschenen, nooit een aanwijzing dat er iets mis was. Ze had geen tijd gekregen om te wennen aan het idee dat haar huwelijk misschien niet zo perfect was als ze zelf altijd had gedacht. Het was ineens over. Pats-boem. De ene dag was het er nog, en de volgende dag was het weg.

Met Alex ging het al niet veel beter. Hij had geen idee wat hij precies aan moest met zijn nieuw verworven vrijheid en meestal hing hij maar wat rond in zijn appartementje, zwelgend in zelfmedelijden. Het schijnt dat je in elke strijd partij moet kiezen, en aangezien hij zo vaak bij ons thuis is, lijkt het net of wij ons achter hem scharen, ook al geeft me dat nog steeds een heel ongemakkelijk gevoel. Ik weet best

dat hij Dans beste vriend voor altijd is, maar zelf ben ik behoorlijk pissig over wat hij heeft gedaan. Niet alleen naar Isabel en de kinderen, maar ook naar ons allemaal, onze gezellige clubje. Het is net of hij ons ineens de rug heeft toegekeerd met de mededeling: ‘Sorry, jongens, maar ik verveel me dood met jullie.’ Ik voel me in de steek gelaten.

Als ik me wel eens hardop afvraag of Isabel het allemaal wel redt, of hem vraag hoe hij er toch bij kwam om zo’n dramatische stap te zetten, maakt hij een eind aan het gesprek. Alleen als ik over de tweeling begin is hij nog uit zijn tent te lokken – hij weet niet of hij zijn leven wel zonder hen wil leven – maar is dat dan een reden om in een slecht huwelijk te blijven? Ik heb hem nooit enig medeleven betoond. Wie zijn gat brandt, et cetera.

Dan is gek op de tweeling, net als ik. Ze zijn surrogaatzusjes van onze kinderen (Zoe, van dertien, en de elfjarige William), en ze zijn al hun hele leven onderdeel van het onze. Hoe kon Alex hun dit nu toch aandoen? vroeg ik hem. Hoe kon hij dit Isabel nou toch aandoen? Uitgerkend Isabel? Ik vraag me wel eens af wat Dan zou doen als ik op mijn strepen ging staan en Isabel uitnodigde. Als ik zou zeggen dat ik geen zin meer had in Alex, en dat ik hem niet kon vergeven. Zou hij daar dan in meegaan, of zou de geschiedenis van hun vriendschap het dan nog steeds winnen? Ik vind het allemaal zo oneerlijk, maar ja, kennelijk gaat het hier niet om eerlijkheid. Het punt is dat Dan en Alex als broers zijn.

En dan is dit Alex’ dank.

Voor hij met zijn grootse liefdesverklaring aan mijn adres kwam, voor hij die vier woordjes uitsprak die alles voor altijd zouden veranderen, was het eigenlijk best een leuke avond.

Ik had hem als introducé meegenomen naar de première van het toneelstuk van een van mijn cliënten. Ik zeg ‘mijn cliënten’, alsof ik die heb. Alsof acteurs en toneelschrijvers aan mijn lippen hangen als ik hen van carri readvies bedien. Ik heb geen cliënten. Mijn werkgevers hebben cliënten. Ik ben hun assistente, sinds kort, sinds William naar de middelbare school gaat, werk ik fulltime. Joshua en Melanie zijn de Mortimer en Sheedy van het bord bij de voordeur. Samen vertegenwoordigen ze rond de tweeënveertig acteurs en personality’s, van wie de lachende gezichten naar me gluren vanaf hun persfoto’s

bij de receptie, tevens mijn thuishonk, en een handvol schrijvers met uiteenlopende hoeveelheden talent en succes.

Ik ben dol op mijn werk. Ik heb drama gestudeerd en ik heb mezelf ook nog een paar jaar actrice genoemd, ondanks het feit dat al mijn betaalde werk plaatsvond in restaurants of callcenters. Ik heb ooit de rol van Cordelia gespeeld in een productie van *King Lear*, waarmee we zes weken op tournee gingen door het Verre Oosten. Dat was mijn moment. Verder zat ik vooral bij de telefoon te wachten, maar die ging nooit over. Eerlijk gezegd, toen ik eenmaal zwanger was van Zoe was ik er helemaal klaar mee. Ik werd fulltimemoeder en daar heb ik elke seconde van genoten.

En toen ik eenmaal de moed had om weer aan de slag te gaan, vond ik het veel leuker om aan de andere kant van de camera te gaan staan, bij wijze van spreken. Er is namelijk nog nooit echt een camera in het spel geweest, maar je begrijpt wat ik wil zeggen. Ik heb geen echte verantwoordelijkheden, en dat bevalt me prima. Ik wil geen verantwoordelijkheden. Wat ik in feite doe is het doorgeven van boodschappen en het bijhouden van agenda's. Ik regel audities en vergaderingen, ik kopieer scripts en castingopdrachten. Maar ik ben nog wel gek op die wereld, en helemaal opgewonden bij alle mogelijkheden achter elk telefoontje. Aanbiedingen voor televisieklussen, audities voor toneelproducties, de eerste voorzichtig uitgestoken voelsprietten van theatergezelschappen naar de rechten van een toneelstuk van een van onze schrijvers.

Eerlijk gezegd verdient geen van onze cliënten veel geld. Er zijn er een paar die leuk kunnen zingen en dansen en die een behoorlijke boterham verdienen in het musicalcircuit. Enkelen van hen zijn gaan presenteren. Een paar acteurs hebben bijna elke week een auditie, en scoren soms zelfs een sprekende rol als 'tweede bankbediende' of als 'berooftde vrouw' in een politiserie. Onze schrijvers zitten over het algemeen te wachten op de heilige graal: een dikbetaalde televisieserie. En in de tussentijd beetelen ze aan meesterwerken die hooguit een handjevol mensen ooit onder ogen krijgt.

En dan hebben we nog onze 'sterren'. De bescheiden elite die het is gelukt om succesvolle en lucratieve carrières op te bouwen en die nog niet zijn weggelokt door de grotere bureaus. Het gebeurt vaak dat je iemand koestert, in hen gelooft terwijl verder niemand in hen

gelooft, en dat zo iemand hem dan bij het eerste sprankje roem smeert naar ICM. Nog geen bedankbriefje of niks.

De première van vanavond betrof een van onze trouwe succesverhalen – Gary McPherson – een voormalig soapacteur die via een uiterst publiek schandaal waar drugs uit de categorie ‘hard’ en meisjes uit de categorie ‘minderjarig’ bij betrokken waren, is uitgegroeid tot een beroemdheid. Nog helemaal rood aangelopen van al die verse media-aandacht had Gary een hoofdrol in een klucht uit de jaren dertig weten te bemachtigen, die na een wervelende tournee door het land nogal onverwacht in het West End was beland, aan Shaftesbury Avenue, en die daar vijf weken zou draaien. In werkelijkheid doen ze zoiets alleen om te voorkomen dat het theater vijf weken dicht moet, omdat de decors van een of andere Andrew Lloyd Webber-show nog op zich lieten wachten. Dat hangen wij de casting directors en de recensenten natuurlijk niet aan de neus als we hen bellen met onze uitnodiging. We zeggen gewoon dat Gary die langverwachte rol op West End eindelijk heeft weten te bemachtigen en dat we het geweldig zouden vinden als ze naar de première kwamen.

Door de jaren heen is Daniel al zo vaak gedwongen meegegaan, en op het laatste moment veinsde hij vandaag dat hij hoofdpijn had. En omdat het te kort dag was om te verwachten dat Isabel een oppas kon regelen, stelde Dan voor dat ik Alex meenam in zijn plaats. Ik dacht nog, dat zal hem misschien een beetje opvrolijken, goed plan. Het is vreselijk om iemand waar je om geeft zo down te zien, ook al blijft het kritische stemmetje in mijn hoofd hameren op het feit dat die iemand dat geheel aan zichzelf te wijten heeft.

Mijn rol deze avond is niet een en al feest. Het is de bedoeling dat ik op de premièreparty op het dak van de Century Club flink hielen ga likken. Ik moet zorgen dat Gary wordt meegetroond en dat hij kennismaakt met iedereen die in de niet al te verre toekomst werk voor hem zou kunnen hebben. Het is de bedoeling dat ik die taak uitvoer in samenwerking met Lorna, de andere assistente. Heb ik het al over Lorna gehad? Toen ik zei dat ik dol ben op mijn werk voelde je toch zeker de ‘maar’ wel hangen?

‘Ik ben dol op mijn werk, maar...’

Die maar, dat is Lorna. Ik ben dol op mijn werk, maar ik wou dat ik niet samen met Lorna in één kamer zat. Niet dat ze een bitch is, of

zo. Ze is alleen zo... irritant. Tergend irritant. Ze praat de he-le tijd. En dan bedoel ik ook echt de he-le tijd. Over niks. Er zijn weinig dingen waar ik me zo aan kan ergeren als aan mensen die nooit eens een keer hun mond houden. Die elk gaatje vullen met verhalen over hun reis naar het werk of het 'hilarische' misverstand in de supermarkt laatst, of hun mening over de kredietcrisis. En eerlijk gezegd, wat ik net zei over dat ze geen bitch is, dat klopt ook niet helemaal. Dat is ze soms wel. Vaak. Vooral tegen mij, de laatste tijd, maar daarover later meer.

Hoe dan ook, Lorna moet mij dus helpen om Gary rond te duwen en voor de verandering lukt het ons dit keer aardig de lasten te verde-len. En daar ben ik haar dankbaar voor, want ik wil Alex niet te lang aan zijn lot overlaten. Hij is nogal een ongeleid projectiel en hij is niet zo goed in gesprekken met andere mensen, behalve Dan en mij. De kans is groot dat hij meteen zijn hele doopceel op tafel gooit: 'Ik heb jaren in een ongelukkige relatie gezeten. Ik heb het echt geprobeerd. Ik weet niet wat ik verkeerd heb gedaan. Ik bedoel, je maakt mij niet wijs dat zij nooit met de gedachte heeft gespeeld om weg te gaan.' Hij kan het niet helpen, maar je ziet die mensen denken. Eerst leven ze mee, dan begint het hen te vervelen en vervolgens zie je de angst dat hij nooit meer ophoudt. Een masterclass 'acteren' in drie stappen. Dus daarom kom ik om de vijf minuten maar eens even kijken hoe het hem vergaat, en meestal hangt hij in zijn eentje ergens bij de bar. Hij drinkt veel te veel de laatste tijd.

'Alles oké?' vraag ik voor de tiende keer.

'Ja, prima. Ik heb het naar mijn zin.' Hij slaat de rest van zijn rode wijn achterover en reikt naar een nieuw glas. Ik volg onwillekeurig zijn beweging met mijn ogen. Ik ben bang dat hij dronken wordt en dat hij mij dan voor schut zet.

'Ik heb er nog maar een paar op,' zegt hij defensief.

'Ik zei toch helemaal...' begin ik, maar dan zwijg ik, want het was duidelijk wat ik bedoelde.

'Wil je anders naar huis?' vraag ik. 'Dat vind ik ook best, hoor.'

'Nee. Echt niet. Maar blijf nou wel eventjes met me praten.'

Ik kijk om me heen en Gary lijkt diep in gesprek met een bekende theaterdirecteur die een voorliefde heeft voor knappe ruwe bolsters, dus ik ga zitten.

'Hoe was je dag,' vraagt Alex. Hij mag graag luisteren naar de laat-

ste roddels over onze cliënten. Hoe ranziger hoe beter. Dus vertel ik hem dat Gary een scène heeft geschopt omdat de producenten waren vergeten hem toi-toi-toi te wensen met een bos bloemen, terwijl de actrice die zijn zuster speelt, en die maar drie regels tekst heeft, er wel eentje had gekregen.

‘Gary heeft zelf achtenveertig regels,’ vertel ik.

‘Hoe weet jij dat nou?’ lacht hij.

‘Ik moest ze tellen van hem. Maar wat hij niet weet is dat zijn rol in de oorspronkelijke versie bestond uit drieëntachtig regels. Toen ze besloten om hem te casten hebben ze kennelijk ook besloten in de tekst te snoeien.’

Alex gnuift en ik voel een lichte blijdschap omdat het me is gelukt hem een beetje op te vrolijken. ‘Heeft hij dat dan helemaal niet door?’

‘Nee, want hij heeft het origineel nooit gelezen. Hij leest überhaupt nooit de stukken waar hij zelf in speelt. Hij telt alleen zijn eigen regels en hij checkt of zijn rol niet al op pagina vijf de pijp uit gaat.’

Alex zit nu heel hard te lachen en dus vertel ik hem dat Lorna zich bij Joshua en Melanie heeft beklaagd omdat haar bureautje kleiner is dan dat van mij, en dat dat zo gemeen is, omdat zij er langer werkt dan ik. Dus dat zij dan meer recht heeft op een groot bureau dan ik.

‘Dus toen heb ik ze gemeten,’ zeg ik tegen hem. ‘En het scheelt precies twee centimeter. Twee centimeter!’

‘Als ik jou was, zou ik alles meten. Ik zou een lijstje bijhouden van alles wat zij heeft dat groter is dan wat jij hebt...’ begint hij, maar dan komt Lorna zelf tussenbeide omdat Melanie vindt dat Gary meer moet rondlopen, en dat iemand hem moet redden van de roofzuchtige theaterdirecteur.

‘Kan jij het niet even doen?’ vraag ik. Het lijkt me duidelijk dat ik midden in een gesprek zit.

‘Ik ben kapot,’ zegt ze, en ze ploft op het bankje. Ik sta op, geïrriteerd.

‘O, dit is dus Lorna,’ zeg ik tegen Alex terwijl ik wegloop, en ik weet dat hij het fantastisch vindt om haar te ontmoeten, want hij heeft me al zo vaak over haar horen klagen dat hij onderhand wel doorheeft dat ik haar niet goed kan zetten.

‘Jemig, pijn in mijn voeten, niet normaal,’ hoor ik haar zeggen als ik wegloop. ‘Ik heb deze schoenen gisteren pas gekocht en ik heb

maat 39 maar ze hadden alleen nog een paar in 38 en ik dacht: jammer dan ze rekken wel op en als ik een maatje 39 moet bestellen dan duurt dat weer een eeuw en tegen die tijd vind ik ze natuurlijk niet eens meer zo super en dan heb ik ook geen gelegenheid meer waar ik ze kan dragen of zo en mijn voeten zijn trouwens toch heel smal dus ik heb toch al het gevoel dat 39 soms te groot voor me is...'

Het klopt wat jij nu denkt: ze praat zonder interpunctie. Nog geen momentje om even op adem te komen. Ik kijk om en ik zie Alex naar haar kijken met een opgetrokken wenkbrauw, want zo kijkt hij. Hij zuigt het allemaal op, zodat we er later samen om kunnen lachen. Met een glimlach laat ik hen hun gang gaan.

Om een uur 's nachts gaan we eindelijk weg en storten we ons in een taxi naar mijn huis. Het spreekt voor zich dat Alex blijft logeren. Hij haat zijn nieuwe appartement en dus woont hij momenteel zo ongeveer in onze logeerkamer. Bovendien hoopt hij, denk ik, dat Dan nog wakker is en dat hij nog een borrel kan drinken en fijn wat aan zelfkastijding kan doen. ('Misschien had ik toch mijn eigen ongeluk maar moeten slikken omwille van de meisjes. Ben ik dan te egoïstisch?') Maar eenmaal in de taxi begint hij zich vreemd te gedragen. Misschien verbeeld ik het me, maar volgens mij kijkt hij net iets te lang, net iets te intens naar me terwijl ik wezenloos uit het raam staar. Als ik omkijk schenkt hij me een enigszins weeïge, maar oprechte glimlach, die me even een heel ongemakkelijk gevoel geeft.

Ik moet hier vermelden dat er nog nooit – zelfs geen seconde – ook maar iets van spanning is geweest tussen Alex en mij. Nooit. Zelfs niet toen Dan en ik een paar maanden uit elkaar waren, aan het eind van ons eerste jaar samen, en Alex en ik de zomer alleen in het huis woonden omdat Dan bij zijn vader ging werken op het advocatenkantoor, en weer thuis logeerde terwijl Isabel een inderhaast gemaakte belofte inlostte om met een vriendin door Europa te interrailen. Tweeënhalve maand alleen, een oversekste jongen van twintig en een meisje van negentien, net weer alleen met haar gebroken hart. Helemaal niks gebeurd. Bij geen van beiden, voor zover ik weet. Nog geen seconde. Niks.

Alex lag altijd al goed bij de vrouwen. Hij wist dat hij er goed uitzag, maar zijn uiterlijk – hij was mager, blond en eerder mooi dan knap – had dat aseksuele dat je ziet bij jongens in een boyband. Het ruige

testosteron spatte er niet bepaald van af. Hij was de niet-bedreigende jongenspin-up waar tienermeisjes op vallen. Hij was bovendien onuitstaanbaar ijdel maar ook wel weer zo overduidelijk dat het eerder een deugd was dan iets echt ergerlijks.

‘Mijn god, wat ben ik toch een lekker ding,’ zei hij altijd als hij langs een spiegel liep, en dan maakte hij er een camp showtje van om zijn gezelschap te vermaken. Iedereen was het erover eens dat hij het ergens, diep vanbinnen, nog geloofde ook, maar om de een of andere reden werd het hem nooit aangerekend. Mensen rolden met hun ogen en waren het roerend eens dat Alex weer eens Alexachtig deed. Hij was geestig – dat was zijn redding. En als Alex in de buurt was, gebeurde er tenminste wat. Hij stond altijd boven aan de gastenlijst als mensen een feestje gaven.

Zijn uiterlijk heeft de tand des tijds vrij aardig doorstaan, eerlijk gezegd. Hij heeft nog steeds iets jongensachtigs. Een open blik, een gladde huid (hoewel ik er niet aan twijfel dat hij crèmes gebruikt. We leven tenslotte in de eenentwintigste eeuw), en een dikke donkerblonde haardos. Ik heb alleen altijd de voorkeur gegeven aan Dans donkere aardigheid.

We waren gek op elkaar, begrijp me niet verkeerd. Altijd al. Terwijl Dan en ik alles met elkaar gemeen hadden – en dan niet alleen de oppervlakkige dingen als onze muzieksmaak en favoriete vakantiebestemming, maar de echte dingen, waarden en politiek en hoe we de kinderen wilden opvoeden – kon ik met Alex altijd ontzettend lachen. Hij is zonder meer een van de grappigste mensen die ik ken. Hij ziet overal de lol van in – behalve nu, dan. Het feit dat hij zijn gezin heeft gedumpt, schijnt zijn gevoel voor humor te hebben aangetast. Die zomer, weet ik nog, deed hij niets liever dan me meeslepen naar de Pound Shop, waar alles maar een pond kostte. Dan zocht hij steeds iets uit, liep ermee naar de caissière en vroeg:

‘Hoeveel kost dit?’

‘Een pond.’

‘O, en dit dan?’

‘Ook een pond.’

‘Echt? Dat is me te duur. En dit dan?’

Rollende ogen: ‘Alles kost hier een pond.’

‘Dit ook?’

‘Zoals ik al zei, alles in deze winkel kost een pond.’

Dan riep hij af en toe opgewonden naar mij: ‘Hé, Bex, dit ding kost maar een pond! Zal ik het nemen?’ waarop hij zich weer tot de caissière wendde met de vraag: ‘En wat nou als ik er twee neem?’

‘Nou, dan is het dus twee pond.’

‘En als ik twee van die daar neem?’

En zo voort. Uiteindelijk mocht hij de zaak niet meer in. Je had er bij moeten zijn, denk ik.

Zowel Dan als ik had de neiging om alles veel te serieus te nemen, en om ons vooraf al over alles zorgen te maken, dus voor ons was de aanwezigheid van Alex een heel probaat tegengif. Hij is een wandelend stressballetje, althans, dat was hij. Hij was een welkome afwisseling. En hij is nog steeds een van mijn beste vrienden. Hij staat zelfs in de top drie, na Dan, maar ex aequo op nummer twee, samen met Isabel. Meer dan dat is hij alleen echt nooit geweest. Een vriend.

Dus we kunnen gerust stellen dat ik het niet heb zien aankomen. Zijn liefdesverklaring. We komen terug in ons appartement en ik denk hooguit dat hij een beetje gek doet. Dat hij gewoon aandacht nodig heeft. Maar dan, als we hebben vastgesteld dat Dan en de kinderen allemaal op een oor liggen, en we in de zitkamer zitten omdat Alex erop stond dat we nog een fles wijn opentrekken, legt hij ineens zijn hand op mijn been. Ik schud hem van me af, uiteraard, maar wel zo achteloos mogelijk, hoop ik. Ik wil er niet de aandacht op vestigen, want dan is het ineens echt gebeurd. Maar hij legt hem meteen weer terug, en ik zeg: ‘Alex, niet doen’, en dat is voor hem aanleiding om alles eruit te gooien. Geweldig. Zelden zo’n leuke avond gehad.

De volgende ochtend kom ik nauwelijks mijn bed uit, maar ik moet wel naar mijn werk. Alles voelt zo wazig. Ik heb het gevoel alsof iemand me langs de randjes heeft uitgegumd. Ik kan tegenwoordig niet meer goed tegen dronkenschap. Mijn lichaam zegt me dat ik er te oud voor ben. Mijn hoofd doet pijn. Dan is lief en staat samen met mij op en maakt koffie en toast, maar daar ben ik te misselijk voor. Hij is verbaasd dat Alex niet op de logeerkamer ligt en ik overweeg heel even om het hem te vertellen, maar dat doe ik toch maar niet. Het ging ook nergens over. Een kleine inzinking op Alex’ pad naar verlichting in het

post-Isabeltijdperk. Maar Dan voelt zich er misschien niet prettig bij, en dat zou ik nooit willen. En trouwens, ik twijfel er geen seconde aan dat Alex – als hij eraan terugdenkt – niet alleen een fysieke maar ook een geestelijke kater heeft. Je verklaart de vrouw van je beste vriend immers niet elke dag de liefde. Ik weet best dat hij zich klote voelt, en dat hij als de dood is dat ik het aan Dan vertel. Ik besluit dat ik er maar beter niet over kan praten. Met niemand. Ooit.

Als ik dat bedenkt, realiseer ik me ook dat Isabel de enige is die precies zou aanvoelen wat voor verschrikking het was, maar met haar kan ik het al helemaal niet delen. Dus ga ik naar kantoor zonder een woord hiervoor tegen wie dan ook, en ik hoop maar dat het allemaal vanzelf overwaait.

Deze uitgave is gebaseerd op de eerste druk, juni 2010

Oorspronkelijke titel: *Foursome*
Oorspronkelijke uitgever: Penguin Books, Londen
Copyright © 2010 by Jane Fallon
The moral right of the author has been asserted
Copyright © 2010 voor deze uitgave:
Uitgeverij De Fontein, Utrecht
'The Fear': tekst en muziek door Lily Allen & Greg Kurstin
© 2008 Universal Music Publishing Limited (50%) / EMI Music
Publishing Limited (50%). Overgenomen met toestemming van Music
Sales Limited.
Alle rechten voorbehouden.
Vertaling: Anna Livestro
Omslagontwerp: De Weijer Design, Baarn
naar een ontwerp van Jess Hart/MJ
Omslagillustratie: © Getty Images / © Shutterstock
Auteursfoto omslag © Julian Hayr
Opmaak binnenwerk: Het vlakke land, Rotterdam
ISBN 978 90 261 6150 6
ISBN e-book 978 90 325 1443 3
ISBN luisterboek 978 90 261 6035 6
NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.